

[Evan Jensen.]

I § 1, stk. 2, er der givet en definition af, hvad man forstår ved en offentlig indsamling. Nu kan der vel nok være forskellige tvivlsspørgsmål, som vi kan kigge lidt nærmere på i udvalget. Jeg har forstået det således, at foreninger og institutioner kan gå til deres medlemmer og samle penge ind til et eller andet formål, og jeg må også forstå lovforslaget således, at f. eks. et menighedsråd i et sogn kan gå ud til folkekirkens medlemmer i dette sogn og samle ind til f. eks. et nyt orgel eller samle ind til kirkebladet. Endelig mener jeg at kunne læse forslaget sådan, at lokale indsamlinger — altså en indsamling i et afgrænset distrikt, f. eks. til et idrætshus eller noget lignende, som der jo er et en lang tradition for rundt omkring i landet — fremdeles kan lade sig gøre, når man henvender sig til medlemmer.

I disse dage arbejder vi ude omkring i kommunerne med indsamlingen Flygtning 1971. Det bliver jo en landsomfattende indsamling, som her etableres, og jeg vil gerne spørge justitsministeren, hvorledes det ligger med en sådan fremtidig indsamling.

En række lokale formål støttes gennem en slags husindsamlinger, og jeg mener altså at kunne forstå på bemærkningerne til § 7, at disse kan fortsætte under de nærmere omstændigheder, som jeg lige har været inde på, men jeg vil da gerne høre ministerens bemærkninger hertil.

Jeg kan altså anbefale lovforslaget til udvalgsarbejde. Jeg skal meddele, at et par af mit partis medlemmer ikke synes så godt om forslaget og derfor ikke vil stemme for det. Hr. Jens Foged vil nærmere begrunde hvorfor.

Jørgen Andersen: Den liberalisering af eksisterende bestemmelser for offentlige indsamlinger, som det foreliggende lovforslag tilsigter, kan det radikale venstre principielt tiltræde. Vi deler justitsministeriets opfattelse af, at der ikke længere er tilstrækkelig grund til at opretholde den gældende ordning, hvorefter indsamlinger kun kan finde sted efter forudgående tilladelser og kun til de af loven nævnte formål. I et oplyst samfund som det danske må det være rimeligt, at man overlader til befolkningen selv at afgøre, hvilke formål der fortjener støtte. Skulle enkeltpersoner eller befolk-

ningskredse imidlertid alligevel føle sig usikre efter gennemførelse af forslaget, så tjener erhvervslivets initiativ med oprettelsen af Erhvervenes Indsamlingskontrol af 1949 som et prisværdigt og godt eksempel også for andre organisationer, der på samme eller på lignende måde kan vurdere og anbefale særlige indsamlinger.

At lovforslaget i tilfælde af gennemførelse dertil indebærer afgjorte aflastningsmuligheder for vore myndigheder, kan vi naturligvis kun hilse med tilfredshed.

Vi finder tanken om totalforbud mod gade- og husindsamlinger rigtig. Det er netop på dette felt, at misbrug og tilsløring af uacceptable hensigter har de bedste betingelser. Det havde således været en udmærket konsekvens af denne lov, om man fremtidig måtte fastslå, at enhver henvendelse om penge på gaden eller ved dørene var ulovlig, men indtil videre må vi nok i retfærdighedens interesse dispensere for en række velanskrevne indsamlinger og mærkedage, hvis tilstedeværelse hviler på årelang tradition, og hvis formål i alle henseender er uden for enhver mistanke. Det radikale venstre kan tiltræde, at dette sker, og at der fremtidig ikke udstedes flere nye tilladelser. Det ville i denne forbindelse være praktisk, som det i øvrigt også er bestemt i forslaget § 7, at man registrerer, hvilke foreninger der i givet fald omfattes af dispensationsreglen.

I bemærkningerne til lovforslagets § 3, som bestemmer, at justitsministeren fastsætter regler om fremgangsmåden ved offentlige indsamlinger, antyder eksempler på indholdet af bestemmelserne i sådanne regler. I punkt 2 nævnes således, at anmeldelse skal indgives til politiet på det sted, hvor foreningen har sit hjemsted, eller hvor komiteens medlemmer eller et af disse bor. Det lyder umiddelbart rigtigt, og det vil sikkert også være det i de fleste tilfælde, men forestiller man sig, at Thyboforeningen her i København — jeg tror, der findes en sådan — ønsker at appellere til hjemstavnsfæller i landsdelen om økonomisk bistand, mener ministeren da ikke, det ville være opportunt, at også politimyndighederne i Thy blev informeret?

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget til velvillig videre behandling.